

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Gordilă Nicolae
Covalenco Elena
Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Vacarenco Mihail Pavel, născut la 05 februarie 1958, originar și domiciliat s. Mașcăuți r-nul Criuleni.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 11.05.2016-16.06.2016
2. instanța de apel: 13.07.2016-04.10.2016
3. instanța de recurs: 07.12.2016 - 18.01.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 16 iunie 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Vacarenco Mihail Pavel, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, la 3 ani și 4 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat, că Vacarenco M. la date de 05 martie în jurul orei 14:00, aflându-se la domiciliul său, în r-nul Criuleni, s. Mașcăuți, unde locuiește împreună cu familia sa, fiind în stare de ebrietate alcoolică, acționând intenționat asupra unui membru al familiei în relații de tată vitreg, având scopul de a-i cauza suferințe psihice, i-a aplicat fiului vitreg mai multe lovituri cu o bucată de lemn în regiunea toracică, cauzându-i acestuia vătămare corporală gravă, în urma căreia victima a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a calificat de drept fapta inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, - *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care au solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie încasat de la inculpat cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 1.061,05 lei.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță urma să încaseze cheltuielile judiciare din contul inculpatului, deoarece cheltuielile solicitate nu cad sub incidența art. 229 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, astfel întemeiat și just a fost recunoscut inculpatul vinovat de săvârșirea faptei imputate și prevăzută de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal. Prin urmare, instanța de apel a considerat, că inculpatului i-a fost stabilită în latura penală o pedeapsă echitabilă și corespunzătoare.

Totodată, instanța de apel a notat, că vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin probele cercetate în cadrul ședinței de judecată: declarațiile inculpatului, care a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în procedura art. 364¹ Cod de procedură penală; precum și prin materialele cauzei și anume: procesul verbal de cercetare la fața locului din 05 martie 2016 (f.d. 7-16); procesul verbal de examinare a obiectului din 06 martie 2016 (f.d. 61); raportul de expertiză medico-legală nr. 54 din 17 martie 2016 (f.d. 71); raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 325-a din 19 aprilie 2016 (f.d. 73-75).

Mai mult ca atât, instanța de apel a menționat, că la individualizarea pedepsei prima instanță a luat în considerație prevederile art. 7, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale, iar la stabilirea pedepsei instanța s-a condus de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a mai menționat, că nu poate fi reținut ca întemeiat argumentul invocat de partea acuzării, deoarece prima instanță a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma normelor juridice examinate. Astfel, potrivit art. 143 Cod de procedură penală, expertiza se dispune obligatoriu pentru constatarea: 1) cauzei morții; 2) gradul de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale; 3) stării psihice și fizice a bănuitului, învinuitului, inculpatului, în cazul în care apar îndoieli cu privire la starea de responsabilitate sau la capacitatea lor de a-și apăra de sine stătător drepturile și interesele legitime în procesul penal. Totodată, instanța de apel conducându-se de prevederile art. 34 alin. (3) din Legea cu privire la expertiza judiciară, a stabilit că constatările tehnico-științifice și medico-legale nr. 1086-XIV

din 23 iunie 2000, în cauzele penale, cheltuieli pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a considerat, că prima instanță just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, stabilind inculpatului o pedeapsă echitabilă și întemeiat a respins solicitările părții acuzării referitoare la încasarea cheltuielilor de judecată.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei penale la rejudecare în instanța de apel. În motivarea recursului său, recurentul a invocat motive similare cu cele invocate în apel.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul își întemeiază recursul său în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a invocat că instanța de apel neîntemeiat a respins solicitarea părții acuzării referitoare la încasarea cheltuielilor judiciare.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Referitor la motivul invocat de recurent, precum că legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat, Colegiul penal îl consideră nefondat.

Dispoziția art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

De asemenea, în conformitate cu art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor,

interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. (3) Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Instanța de recurs constată, că acuzatorul de stat a solicitat încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 1.061,05 lei, ce constituie cheltuieli de expertiză medico-legală. Astfel, ținând cont de constatările expuse mai sus, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a reținut, că conform dispozițiilor legale menționate, nu este prevăzut expres achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli de expertize.

La fel, alin. (3) art. 34 al Legii nr. 1086 din 23 iunie 2000 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale, prevede că în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazului prevăzut la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, unde este prevăzut că părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept să înainteze cerere despre efectuarea expertizei pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. Raportul expertului care a efectuat expertiza la cererea părților se prezintă organului de urmărire penală, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciat o dată cu alte probe.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal conchide, că cheltuielile judiciare solicitate de procuror de a fi încasate de la inculpat în contul statului, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale, raportul de expertiză medico-legal fiind întocmit la solicitarea procurorului (*conform art. 143 alin. (1) pct. 1), 3) Cod de procedură penală – expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții stării psihice a inculpatului*), în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, acestea fiind achitate din bugetul de stat.

Din acest punct de vedere se constată, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, fiindcă această instanță just a respins cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor de judecată, din care considerent se concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al

Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui **Vacarenco Mihail Pavel**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 08 februarie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie